

KAPITOLA 4

Penzion Willoughby Inn byl opuštěný už celé roky. Vypadal na spadnutí a prkny prorůstal plevel jako prsty, snažící se jej rozebrat. Na každém vchodu visela cedule se zákazem vstupu, ovšem ty zmizely jako první. Ošuntělý nábytek uvnitř se rychle obnovil, odlupující se umazané tapety se navrátily ke své bývalé kráse a dřevěné podlahy dostaly trpytivý lesk.

„Květiny,“ zatrylovala Esmee při pohledu na salonek. „Měly by tu být květiny. Postarám se o to.“ Natrhala nějaký plevel u verandy v předzahrádce a pomocí svých kouzel je proměnila v úchvatné květinové aranžmá.

Olivia foukla do všech čtyř koutů místnosti špetky pampeliškového a levandulového prášku, aby odvála zatuchlost a vytvořila svůdnou atmosféru důvěry.

Freda přinesla z knihovny knihy a vyrovnala je na polici s tím, že i ony pomůžou vytvořit nádech pohody.

Penzion se opravdu proměnil.

Eris byl přesto nespokojen. Co kdyby...

„Nedělejte si starosti,“ řekla Ivy, zatímco upravovala závěs přes jedno z oken. „Jestli tahle nevyjde, Cully říká, že ta rekrutka z Dlouhého Lesa vypadá slibně a ostatní se taky zlepšují.“

Eris uslyšel tiché zabručení od Melizan na druhé straně místnosti. *Zlepšují* ani zdaleka nestačilo. Pokukoval po Tyghanově sestře. Byla to mocná žena se spoustou vlastních povin-

ností. Proč tady teď pomáhala dodat lesk polorozpadlému penzionu?

„Poslal vás Tyghan?“ zeptal se Eris. *Abyste mě šmírovala* už stalo nevyřčené ve vzduchu, ale ona tu otázku pochopila.

Strnule přikývla. „Tygh nás šmíruje všechny.“

„Ale nebude tady, že ne?“

„Proto jsem tu já,“ zavrčela.

Melizan řešila problémy často rychlým a smrtícím způsobem. Její frustrace z toho, že v téhle situaci má svázané ruce, nebyla nepodobná té, již pociťoval její bratr. Ani jednomu z nich se nelíbilo, že je třeba postupovat správně a náležitě. Nelíbilo se to ani Erisovi, ale on pravidla fungování světa nevymyslel. Jeho povinností jako rádce bylo najít nejlepší způsob, jak ta pravidla využít – nebo obejít –, což vyžadovalo čas a trpělivost. A tahle mladá žena byla jiná. Vzhledem k tomu, z jaké pocházela rodiny, nebyla jen další potenciální rekrutkou. Potřebovali ji. Minimálně on doufal, že ji potřebují. Docházely mu možnosti.

Eris rozložil kresby na velký jídelní stůl. Jeho špehové zjistili, že jeho cíl má dobré zázemí v historii umění. Vlastně to byla jediná historie, kterou se kdy učila, což ho nepřekvapovalo. Zbytek jejího vzdělání byl úplně stejně nerovnoměrný, v několika předmětech si dokonce vysloužila univerzitní kredity – ve španělštině, francouzštině, anglické literatuře a světových dějinách. Ve spoustě ohledů byla výjimečnou studentkou, ale v jiných předmětech se musela doučovat. Kierus a Maire se zjevně nesklonili před všemi pravidly svého nového života. Když si prohlížel její složku, zjistil, že ji její studijní poradkyně pokládala za paradox a nebyla si jistá, co si s ní počít.

To by Eris věděl. Spoléhal se na to, že její znalosti umění mu v ten den zajistí uzavření dohody. Přinesl půl tuctu kreseb, z kterých si bude moct vybrat – byly podobné té ukradené z Eponské konzervatoře. Umění nevýslovné hodnoty. A ona to pozná. Přímou z nich táhl věk a úžas a vzácná majestátnost.

Ve své situaci by byla hloupá, kdyby po nich neskočila.